

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/93/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4211208189
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madaraszová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4211208189.3

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v právnej veci žalobkyne: C. T., rod. U., bytom Y. - V. V., A. XXXX/X, v konaní zastúpená Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Blažek s.r.o., so sídlom Komárno, Pohraničná 4, proti žalovanému: A. Q., nar. X.X.XXXX, bytom W. A., W. XX, zastúpený JUDr. Alexandrom Endrödym, advokátom so sídlom Nitra, Mostná 42, o vylúčenie žalovaného z užívania nehnuteľnosti, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 24. januára 2012 č. k. 13C/135/2011-81, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu so súpisným číslom XXXX, ktorý sa nachádza v obci Y., na A. ulici číslo XXXX/X a je vedený Správou katastra Komárno na LV č. XXX obce Y. pre k.ú. V. V. ako rodinný dom so súpisným číslom XXXX. Žalobkyňa zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 516,74 eur na účet právneho zástupcu žalovaného, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že náhrada trov konania vo výške 516,74 eur pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 483,74 eur ako aj iných trov konania vo výške 33,- eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 146 ods. 2, § 705a OZ, § 120 ods. 3 OSP, ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že z kúpnej zmluvy obsahnutej v Notárskej zápisnici č. N 505/89, NZ č. 501/89 bývalého Štátneho notárstva v Komárne z 20.9.1989, ktorá bola registrovaná dňa 15.1.1990 pod RI-51/90 vyplýva, že účastníci konania zakúpili rodinný dom so súp. č. XXXX zapísaným na LV č. XXX pre k. ú. V. V. do podielového spoluvlastníctva s tým, že každý z účastníkov konania sa stal vlastníkom podielu 1 z celku. Darovacou zmluvou a dohodou o zriadení vecného bremena práva doživotného bývania a užívania nehnuteľností, ktoré boli obsahnuté v notárskej zápisnici N 502/2003 NZ 108125/2003 Notárskeho úradu notárky Márie Kvasnovskej v Komárne dňa 20.11.2003, žalovaný daroval maloletej H. Q., nar. XX.XX.XXXX svoj podiel 1 z nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX pre k. ú. V. V., vrátane rodinného domu so súpisným číslom XXXX. Maloletá obdarovaná, zastúpená svojou matkou- žalobkyňou, predmet daru (1/2-ica z celku) prijala do svojho výlučného vlastníctva. Zmluvné strany sa súčasne dohodli na zriadení vecného bremena v prospech žalovaného, pozostávajúceho z práva doživotného bývania a užívania nehnuteľností vedených na LV č. XXX pre k. ú. V. V.. Podľa dodatku č. 1 z notárskej zápisnice N 502/2003 NZ 72154/2004 totožného notárskeho úradu z 27.9.2004, žalobkyňa, nielen ako zákonná zástupkyňa maloletej obdarovanej ako podielová spoluvlastníčka úkonom dotknutých nehnuteľností pristúpila k dohode o zriadení vecného bremena práva doživotného bývania a užívania nehnuteľností z 20.11.2003. Podľa výpisu z LV č. XXX pre k. ú. V. V. nehnuteľností evidované ako parcely registra „C“ parc. č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX mX a parc. č. XXXX/XX - záhrady o výmere XXX mX ako aj stavba - rodinný dom so súpisným číslom XXXX na parcele č. XXXX/XX sú podielovým spoluvlastníctvom žalobkyne a H. Q. každej v podiele po 1 z celku a žalovaný má zriadené vecné bremeno - právo doživotného užívania uvedených nehnuteľností. Súd prvého stupňa sa zaoberal otázkou vecnej legitímácie ako stavu vyplývajúceho z hmotného práva, podľa ktorého

je účastníkom subjektom práva (povinnosti), ktoré je predmetom konania. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného oprávnenia, alebo o ktorom žalobca tvrdí je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je nositeľom oprávnenia alebo povinnosti, o ktorých sa koná. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že účastníci konania nie sú manželia a nemajú rodinný dom so súpisným číslom XXXX v k. ú. V. V. v bezpodielovom spoluvlastníctve. Z toho dôvodu ani v prípade preukázania fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia, neprichádza v danom prípade do úvahy aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 OZ, keďže aktívne legitímovaným podľa citovaného ustanovenia je jeden z manželov voči druhému manželovi ako pasívne legitímovanému. Citové ustanovenia má kogentný charakter. Navyše nehnuteľnosť, z užívania ktorej v prípade násillia môže jeden z manželov navrhnúť násillného manžela obmedziť či vylúčiť musí byť podľa citovaného ustanovenia v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, pričom predmetný rodinný dom nie je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Keďže obsahom a účelom nie je manželstvu a bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov podobný žiadny vzťah, nie je, aj vzhľadom na kogentnosť úpravy obsiahnutej v § 146 ods. 2 OZ, dôvodné v danom prípade postupovať analogicky (§ 853 ods. 1 OZ) podľa citovaného ustanovenia.

Podľa názoru súdu prvého stupňa vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade sa žalobkyňa domáha vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu, neprichádza do úvahy ani aplikácia ustanovenia § 705a OZ, lebo účastníci konania nie sú manželmi, a to ani bývalými. V danom prípade sa nejedná ani o byt, ku ktorému by mali účastníci konania zriadený spoločný nájom podľa § 703 a § 704 OZ, v prípade existencie ktorého, za predpokladu splnenia ďalších podmienok, prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 705a OZ, pričom aj v tomto prípade je podľa názoru súdu prvého stupňa postup podľa analógie vylúčený. Keďže žalobkyňa v danom prípade nepreukázala existenciu manželstva, resp. ani bývalého manželstva so žalovaným nepreukázala základný predpoklad na vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu, ku ktorému žalovanému svedčí vecné bremeno v podobe práva doživotného užívania. Uviedol, že z dôvodu hospodárnosti konania upustil od preukazovania prípadného násillia žalovaného voči žalobkyňi resp. jeho hrozby, keďže aj v prípade, že by sa žalovaný násillia voči žalobkyňi dopustil, resp. jej hrozil násillím, neboli by splnené ďalšie hmotnoprávne podmienky na vylúčenie žalovaného z užívania rodinného domu postupom podľa § 705a OZ, resp. § 146 ods. 2 OZ. Záverom uviedol, že žalobkyňa nepreukázala, že by jej svedčilo také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva ňou uplatnené právo (nárok), respektíve jej vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať a nepreukázala ani to, že žalovaný je nositeľom povinnosti, ktorej splnenia sa domáha. S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne a nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietol. Podľa názoru súdu prvého stupňa žalobkyňa je až do prípadného zrušenia vecného bremena žalovaného, či jeho prípadného zániku, povinná trpieť právo užívania rodinného domu so súpisným číslom XXXX v k. ú. V. V. žalovaným, keď v súlade s § 76 ods. 3 posledná veta OSP, nadobudnutím právoplatnosti rozsudku vo veci stráca predbežné opatrenie z 14.5.2011 platnosť. O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 OSP.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá uviedla, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že analogicky nepostupoval podľa § 705a OZ, preto nesprávne a nespravodlivo rozhodol. Podľa názoru žalobkyne, žaloba bola podaná dôvodne. Súd prvého stupňa síce upustil od preukazovania prípadného násillia žalovaného k žalobkyňi, nie je však sporná skutočnosť, že žalovaný sa voči žalobkyňi dopustil fyzického a psychického násillia, za čo bol právoplatne odsúdený a žalobkyňa dodnes trpí syndrómom týranej osoby. Podľa názoru žalobkyne nie je možné stotožniť sa s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého žalobkyňa nie je aktívne legitímovaná a žalovaný pasívne legitímovaný. Z výsledkov vykonaného dokazovania je zjavné, že účastníci konania neboli zosobášení, ale 19 rokov žili ako druh a družka a z tohto vzťahu majú aj dcéru.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za presvedčivo a logicky konzistentne zdôvodnený, na rozdiel od podanej žaloby. Poukázal na to, že ustanovenia, o ktoré sa opiera žalobkyňa vo svojom odvolaní (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP, § 146 ods. 2 OZ, § 705a OZ) nemožno použiť na obmedzenie užívacieho práva žalovaného zodpovedajúceho vecnému bremenu viaznucemu na nehnuteľnosti. Nemožno analogicky rozširovať okruh aktívne legitímovaných osôb na podanie návrhu v zmysle § 146 ods. 2 OZ, resp. § 705a OZ, aj na iné subjekty, resp. dosiahnuť zmenu právnych vzťahov, ktoré nie sú v týchto ustanoveniach výslovne

uvedené. Zo strany žalobkyne podľa názoru žalovaného neboli uvedené také právne argumenty, ktoré by presvedčivo zdôvodnili aplikáciu analógie v prospech podanej žaloby. Záverom poukázal na to, že na účely zániku vecného bremena, sú právnym poriadkom upravené iné právne prostriedky.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP) a po prejednaní veci na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 OSP) dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je treba podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

Podľa § 853 ods. 1 OZ občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

Podľa § 853 ods. 2 OZ podľa odseku 1 nemožno použiť ustanovenia o ochrane nájmu bytov podľa § 711 až 712c ani ustanovenie § 3 na právne vzťahy medzi záložnými veriteľmi a vlastníkom bytu alebo rodinného domu pri zániku jeho vlastníctva na základe uplatnenia záložného práva.

V prejednávanej veci sa navrhovateľka ako spoluvlastníčka rodinného domu domáha podanou žalobou vylúčenia žalovaného z užívania rodinného domu z dôvodu fyzického násillia a hrozby takýmto násillím. Z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný nie je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti má však k nej užívacie právo zodpovedajúce vecnému bremenu. So žalovaným žalobkyňa žila ako druh a družka a z ich vzťahu pochádza H. Q. nar. XX.XX.XXXX. Pôvodne boli účastníci konania spoluvlastníci predmetného rodinného domu. Darovacou zmluvou vyhotovenou formou notárskej zápisnice žalovaný dňa 20. 11. 2003 svoj spoluvlastnícky podiel 1 daroval v tom čase maloletej dcére H. Q.. Zároveň s darovacou zmluvou uzatvorili účastníci darovacej zmluvy a žalobkyňa aj dohodu o zriadení vecného bremena, zodpovedajúcu právu doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti v prospech žalovaného. Rozsudkom Okresného súdu Komárno zo dňa 11. 2. 2010, sp. zn. 2T/5/2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre zo dňa 11. 1. 2011 sp. zn. 3To/64/2010 bol žalovaný uznaný vinným, že od roku 1994 psychicky a od roku 1998 aj fyzicky až do roku 2003 pravidelne týral žalobkyňu, s ktorou žil v spoločnej domácnosti ako so svojou družkou, čím spáchal zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby a prečin nebezpečného vyhrážania, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov.

Ustanovenie § 853 OZ upravuje použitie analógie legis na občianskoprávne vzťahy, ktoré nie sú upravené týmto zákonom. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd je povinný sa s nárokmi, ktoré účastníci konania v občianskoprávnom konaní uplatňujú zaoberať a vec vyriešiť aj vtedy, keď právna norma z dôvodu svojej všeobecnosti alebo so zreteľom na komplikovanosť (mnohotvárnosť) spoločenských vzťahov tvoriacich predmet úpravy konkrétne takýto predmet úpravy nepredvída. Túto povinnosť má súd najmä vtedy, ak sa vec týka oblasti súkromného (občianskeho) práva a o to viac, ak sa žalobkyňa domáha ochrany svojich práv ako obeť násillia. Riešenie právnych vzťahov musí mať oporu v pozitívnom práve a súd v takomto prípade použije právnu normu predvídajúcu najpodobnejší (analogický) prípad. Je vylúčené, aby súd, prípadne iný orgán právnej ochrany odmietol poskytnúť ochranu súkromnoprávnym záujmom a právam len preto, lebo niet výslovnej právnej úpravy. Ustanovenie § 853 ods. 2 OZ analógiu zákona výslovne vylučuje k právnym vzťahom uvedených v tomto zákonom ustanovení a týka sa právnych vzťahov medzi záložnými veriteľmi a vlastníkami bytu (rodinného domu) pri zániku vlastníctva v dôsledku realizácie záložného práva. Na iné právne vzťahy než na právne vzťahy uvedené v ust. § 853 ods. 2 OZ použitie analógie legis Občiansky zákonník nevylučuje.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa otázku použitia analógie legis v tejto právne veci nevyriešil správne.

Podľa názoru odvolacieho súdu právne vzťahy medzi účastníkmi konania je možné v tejto veci analogicky posúdiť podľa § 146 ods. 2 OZ, pretože táto právna norma je posudzovanému prípadu najpodobnejšia.

Podľa § 146 ods. 2 OZ ak sa z dôvodu fyzického alebo psychického násillia alebo hrozby takého násillia vo vzťahu k manželovi alebo k blízkej osobe, ktorá býva v spoločnom dome alebo byte, stalo ďalšie spolužitie neznesiteľným, môže súd na návrh jedného z manželov obmedziť užívacie právo druhého manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva, prípadne ho z jeho užívania úplne vylúčiť.

Zákonom č. 526/2002 Z.z. (účinným od 1. januára 2003) bolo ust. § 853 doplnené o nový odsek 2, ktorý upravuje možnosť súdu riešiť problematiku bezpodielového spoluvlastníctva manželov v prípade, ak jeden z bezpodielových spoluvlastníkov, teda jeden z manželov, fyzicky alebo psychicky týra druhého manžela. Ide o možnosť domáhať sa, aby súd na návrh jedného z manželov obmedzil užívacie právo druhého manžela k domu alebo k bytu, ktorý je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Úlohou práva je v takomto prípade chrániť slabšiu stranu a aj za cenu zásahu do vlastníckeho práva dať možnosť, aby sa riešili právne situácie takým spôsobom, aby ten z manželov, ktorý zasahuje do práva druhého (druhých) na pokojný a zdravý život, v záujme ochrany zdravého vývoja detí, bol obmedzený aj v takých právach, ako je právo spoluvlastníka na užívanie, resp. spoluužívanie domu či bytu. Ide o pomerne veľký zásah do práv spoluvlastníka, avšak ešte väčšmi ako vlastníctvo treba chrániť zdravie a život druhého manžela, ako aj členov rodiny bývajúcich v spoločnom dome či byte.

Ust. § 116 OZ vysvetľuje pojem blízkej osoby používanom v občianskoprávných vzťahoch. V zmysle tohto zákonného ustanovenia treba osobu blízku chápať aj ako osobu žijúcu s niekým v spoločnej domácnosti, ktorá s ním nie je príbuzná, ale vytvorila spolužitím v spoločnej domácnosti vzťah obdobný rodinnému vzťahu. Pomer druh a družka je trvalým spojením muža a ženy, ktorí síce nie sú viazaný manželským zväzkom, ale inak sa navonok javia ako manželia, ide teda o pomer zjavný pre okolie, v ktorom obaja žijú (R 78/1953).

Z hľadiska použitia analógie legis a posúdenia daného právneho vzťahu podľa § 146 ods. 2 OZ odvolací súd uvádza, že toto zákonné ustanovenie predvída existenciu bezpodielového spoluvlastníctva manželov k nehnuteľnosti, ktorej vylúčenia z užívania sa manžel voči druhému manželovi domáha.

V tejto veci nejde o spoluvlastnícky vzťah, tento síce existoval v minulosti, ale len ako podielové spoluvlastníctvo, pretože účastníci konania nikdy manželmi neboli a nemohli preto nadobúdať vec do bezpodielového spoluvlastníctva.

Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi účastníkmi konania existoval v minulosti vzťah obdobný rodinnému vzťahu, pretože žili spolu v jednej domácnosti, z ich vzťahu sa narodila dcéra H. Q. a nadobúdali do podielového spoluvlastníctva veci. Účastníci konania teda žili ako druh a družka, ktorý pomer je trvalým spojením muža a ženy, pripomínajúci (navonok sa javiaci) rodinný zväzok - manželstvo.

Ako je už vyššie konštatované nehnuteľnosť, z vylúčenia užívania ktorej sa žalobkyňa voči žalovanému domáha nebola v bezpodielovom spoluvlastníctve, napriek tomu treba pri použití analógie zohľadniť, že účastníci konania žili v obdobnom pomere ako manželia a nadobudli túto nehnuteľnosť spoločne. Následne žalovaný spoluvlastnícky podiel v roku 2003 previedol na dcéru účastníkov konania, avšak na základe dohody o zriadení vecného bremena vzniklo žalovanému právo zodpovedajú právu doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti. V čase podania návrhu a rozhodovania súdu teda žalovaný už nebol spoluvlastníkom nehnuteľnosti. Jeho právo doživotného bývania a užívania nehnuteľnosti je však jedným zo základných oprávnení, ktoré patria predovšetkým vlastníkovi veci. Odvolací súd je toho názoru, že pokiaľ ust. § 146 ods. 2 OZ umožňuje za splnenia zákonných dôvodov vylúčiť z užívania nehnuteľnosti spoluvlastníka tejto nehnuteľnosti je možné za použitia analógie legis vylúčiť z užívania veci aj osobu oprávnenú vec užívať titulom vecného práva t.j. práv vec užívať a doživotne v nej bývať. Osoba oprávnená veci užívať na základe vecného práva k cudzej veci nemá silnejšie práva k veci ako vlastníka veci, preto pokiaľ zákonná úprava umožňuje vylúčiť z užívania veci vlastníka veci s použitím

analogie legis je podľa názoru odvolacieho súdu možno podľa § 146 ods. 2 OSP vylúčiť (obmedziť) z užívania nehnuteľnosti aj osobu, ktorá má právo nehnuteľnosť užívať a bývať v nej na základe vecného bremena.

O opodstatnení použitia analógie v občianskom práve v prípade riešenia právnych vzťahov týkajúcich sa problematiky domáceho násillia svedčí jednak závažnosť tohto spoločenského javu, ale aj snaha zákonodarcu o zavedenie ďalších právnych nástrojov do slovenského právneho systému, ktorých úlohou je zabrániť domácemu násilliu a ochrániť obeť domáceho násillia. Trestné právo ma v právnom systéme iba subsidiárnu povahu a jeho normy sa aplikujú až vtedy, ak ochranu nedokážu poskytnúť ostatné právne ale aj neprávne prostriedky, pričom trestné právo reaguje na udalosť, ktorá sa stala, teda už na uskutočnené násillie. Z uvedeného dôvodu je z hľadiska predchádzania domáceho násillia dôležitá aj občianskoprávna úprava v rámci ktorej súd môže nariadiť účastníkovi konania, aby nevstupoval dočasne do domu alebo bytu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. §76 ods. 1 písm. g/ OSP podľa ktorého, predbežným opatrením môže súd nariadiť účastníkovi, aby nevstupoval dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivý z násillia. Podľa toto zákonného ustanovenia je možné uložiť osobe dôvodne podozrivej z násillia, aby dočasne nevstupovala do bytu alebo domu. Táto dočasná právna úprava nerozlišuje či ide o vlastníka (spoluvlastníka) domu alebo bytu, postačuje, ak v tomto byte alebo dome býva osoba vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivý z násillia. Predbežná úprava pomerov následne vyžaduje konanie vo veci samej, pričom priamo Občiansky zákonník upravuje vylúčenie (obmedzenie) užívacieho práva v prípade násillného správania vo vzťahu k osobám žijúcich v dome v ust. § 146 ods. 2 OZ a v prípade bytu v ust. § 705a OZ. V prípade ust. § 705a OZ sú chránenými osobami okrem manžela aj rozvedený manžel ako spoločný užívateľ bytu a blízka osobe.

Pre možnosť použitia analógie je v tejto veci podľa názoru odvolacieho súdu rozhodujúce, že žalovaný má na základe vecného bremena právo užívania a bývania k nehnuteľnosti, v ktorej býva osoba blízka - žalobkyňa, s ktorou žil v tejto nehnuteľnosti v spoločnej domácnosti ako so svojou družkou, a ktorú od roku 1994 psychicky a od roku 1998 aj fyzicky až do roku 2003 pravidelne týral. Rovnako dôležité je, že v konaní zatiaľ neboli zistené dôvody, pre ktoré by použitie analógie juris bolo v rozpore s dobrými mravmi. Použitiu analógie nebráni podľa názoru odvolacieho súdu ani tá skutočnosť, že medzi účastníkmi konania prebieha na základe návrhu žalobkyne na Okresnom súd Komárno pod sp. zn. 21C/32/2008 konanie vo veci zrušenia vecného bremena, pretože toto konanie zatiaľ nie je právoplatne skončené. Z obsahu spisu vyplýva aj to, že súd prvého stupňa na návrh žalobkyne v tejto veci vydal predbežné opatrenie a uznesením zo dňa 14. mája 2011, č.k. 13C/135/2011-18 nariadil žalovanému, aby nevstupoval do rodinného domu, súpisné číslo 1230, nachádzajúceho sa v obci Marcelová, a to až do právoplatného skončenia tejto veci. Z toho vyplýva, že do skončenia tejto veci je žalobkyňa ako obeť domáceho násillia predbežným opatrením chránená.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, pretože v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súd prvého stupňa vo veci nevykonal potrebné dokazovanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím súdom jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.